

Θα έλθει ένα πρωινό

α έλθει ένα πρωινό που ο ήλιος θ' ανατείλει
γρηγορότερα στην κυπριώτικη γη για ν' απλώσει
τις αχτίδες του και ν' αγκαλιάσει τους πρόσφυγες
που πρόσφυγες πια δεν θα λογιούνται...
σαν κι αυτοί με τη σειρά τους θα τρέχουν
ν' αγκαλιάσουν τη γη τους που στερήθηκαν
για πολύ καιρό...

Και σαν έρθει το δείλι πείσμα θα βάλει ο ήλιος
και δεν θα φεύγει από τους κάμπους της Μεσαορίας.
Θα βιάζεται να μεστώσει το στάχυ,
να ωριμάσει τους καρπούς στα δέντρα
για να τα προσφέρει σαν καλωσόρισμα
σ' αυτούς που τα ορίζουν...

Και τη νύχτα χαμογελαστό θε να 'ρθει
το φεγγάρι και θα σέρνει τον χορό
στο πανηγύρι.

Εκείνη τη νύχτα κανείς δεν θα κλαίει
ούτε από συγκίνηση, ούτε από χαρά.
Εκείνη τη νύχτα μόνο γέλια θ' ακούγονται.

**Πέτρος Πετρίδης
(Η.Π.Α.)**

